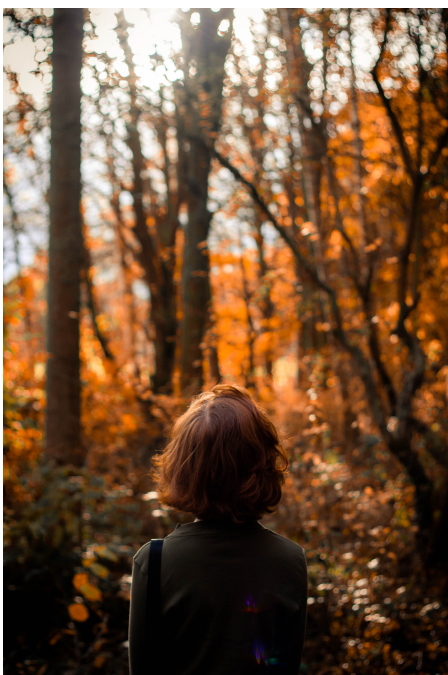
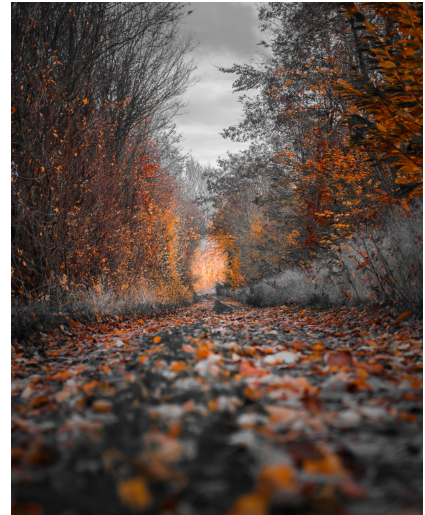

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.” (Mt 5:6)

Az elmúlt hetekben vasárnaponként az internátusban a boldogmondások egy-egy gondolatát vettük elő. Nem könnyű téma, különösen most, amikor annyi ember betegszik meg, sőt kerül kórházba, mindenki fél, veszteségeket él át. Nem boldog időszak az, amikor minden inog, változik és bizonytalan! Jézus nem is a fülig érő mosolyról beszél ezekben a mondatokban, hanem egyfajta belső növekedésről, kiteljesedésről és áldásról. Ez azonban nem könnyű út!

Különösen nem az a mai világban, amikor „*az igazság sokak szerint relatív*”, és mindenkinek igaza van csak nézőpont kérdése és mindenkit meg kell érteni. Eszembe is jutnak a kisfiam, ahogy ott állnak, előttem dühösen kipirult arccal, azt remélve, hogy döntőbíró leszek közöttük, mind a hárman váltig állítva: „*nekem van igazam.*” Ismerős? Milyen sok felnőtt viselkedik hasonlóan, mert gyakran meg sem fordul a fejünkben, hogy esetleg hibázhatunk, hogy a másik jobban átláthatja azt, ami épp történik, sőt a nagy igazságunkkal épp még annál is fontosabb értékeket veszítünk el. Mindeközben, és mindezek ellenére mégis tömegek életérzése a világban, hogy „*nincs igazság a földön*”, hiszen olyan könnyen, kegyetlenül eltiporják a gyengébbet, a szegényebbet, aki nem képes kiállni magáért, és ilyenkor csak reménykedik az ember, hogy „*az igazság végül mindig kiderül*”. De aztán szembesülünk a fájó valósággal, ahogy felkattintjuk a laptopunkat, hogy olvasgassunk a neten, mert rájövünk, hogy sok esetben milyen könnyű összemosni az igazságot a hamissággal, és egy maszatos képet tárni a világ elé.

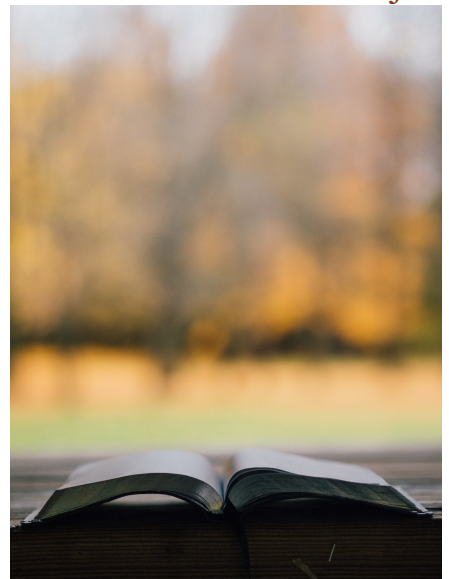

Jézus egy másfajta igazságról beszél. Nem arról, ami körül körülvesz bennünket, hanem arról, amely az összes szőlőmunkásnak ugyanannyi bért ad, bármikor kezdte is el a munkát, és nem méricskél. Arról az igazságról, amelyet a megkövezésre váró parázna nő kapott, akinek nem tette semmissé a tettét, ugyanakkor rávilágított a környezetében lévők kétszínűségére. Jézus igazsága az, amelyben a gyűlölt samáriai egyedülként lehajol az izraelita sérülthez és kifizeti a gyógyítás költségeit. Jézus igazsága kimondja a valóságot a kútnál az asszonynak az életviteléről, de anélkül, hogy megalázná, bántaná és eltiporná, mert az Ő országának igazsága nyomán nem fájdalom, kirekesztés és pusztítás fakad, hanem kiteljesedés, növekedés és élet.

Vágysz-e erre a fajta igazságra az életedben, hogy te is részese lehess? Éhezel-e, szomjazol-e rá? Akarod-e ezt az igazságot az életedben, sóvárogsz-e utána? Mi már nem is nagyon éljük át ennek a szónak az igazi mélységét, hiszen mindig van valami harapnivaló a hűtőnkben és bármikor folyik a víz a csapból. Amikor azonban Jézus ezeket a szavakat mondta a sivatagos Palesztinában, valóságos volt, hogy az emberek egy teljes napot dolgoztak egy adag kenyérért, és szomjan haltak a pusztaságban, mert nem találtak vizet. Számtalanszor átérték, hogy a léthez szükségesek hiányoznak, és mit meg nem adnának, egy falat kenyérért és egy kis vízért! Volt-e már benned valaha ekkora vágyódás Jézus után, aki magáról mondja, hogy *„én vagyok az út az igazság és az élet”*?

Sóvárogsz-e arra, hogy te magad igaz legyél – Isten által? Nem tökéletes, nem tévedhetetlen, hanem olyan, akire azt lehet mondani, hogy hiteles, biztos és szilárd? Olyan valaki, aki összhangban, igazságban tud élni önmagával és a környezetével? Akiben van irgalom, szeretet és könyörület. Az a szó ugyanis, ami itt az eredeti görög szövegben áll az igazság jogi, erkölcsi és gyakorlati jelentését is hordozza. Úgy is mondhatnánk, hogy vágysz-e aziránt az igazság iránt, amely felelősséget érez a másik iránt, amely igaznak látja az előtte állót, mert nem csupán ennek a világnak a szemüvegén keresztül néz rá, hanem Krisztusén is. Annak a Jézusnak a szemén át látja az élete eseményeit, kapcsolatait, aki ránk is nézett minden hibánk, bűnünk, igaztalanságunk ellenére. Az Ő országában, a vele való kapcsolat által lehet kiteljesedés, növekedés, megelégtetés, hiszen ott *„nem éheznek, és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, mert a Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti az élet vizének forrásaihoz...”* (Jel.7,16-17) Ámen.

Imádság: *Urunk, kérünk segíts, hogy a te igazságod legyen az életünkben a mérce. Taníts bennünket úgy élni, hogy meg is éljük azt a hétköznapijainkban, kapcsolatainkban és döntéseiben valóságosan, ahogyan erre egykor te adtál nekünk példát. Ámen.*

(BCSM)